

tægter, at det i betydelig Grad og i længere Tid vilde sætte dens nødvendige Indtægter. I Reglen behøver man ikke at være bange i faa Pensione, saaledes som Administrationen ledes og har været ledet i den Arrække, jeg har kjendt den; men naar man vedtager en Lov, er det jo altid det Rigtigste at fastsætte bestemte Regler, og derfor er det, at man har sat den Bestemmelse ind, at denne Foranstaltning ikke maa medføre større Udgifter, end den ordinære Sollekasje kan dække, medmindre Ministeren kan faae vedtaget en Bemyndigelse dertil af Rigsdagen, og for at bøde paa denne Indsnævring af Ministerens Bemyndigelse, har man paa et andet Sted, som jeg senere skal motivere, foreslaaet, at den ordinære Sollekjeses Bidrag kan fastsættes til mellem 4 og 6 pCt. efter Fornødenhederne. — Forslaget under Nr. 22 til § 23 er ligeledes en Redaktionsændring. — Forslaget under Nr. 23 til § 26 er noget mere, idet man navnlig i det ene Tilfælde vil foreslaa „erstatte“ forandret til: „gøres ansvarlig for“, da det lettere kan bestemmes, hvorvidt i og for sig Spørgsmaalet skal henføres under Erstatningsspørgsmaal eller under almindelige Forseelsesspørgsmaal, der kunne afgjøres paa anden Maade. — Under Nr. 24 til § 29 er der foreslaaet en lille Bestemmelse om, at Skibsførerne ikke maa forvolde Lodsjerne unødigt Ophold ombord, efter at Lodsningen er endt. Rigtigere kan man ikke godt definere den Tanke, man har sigtet paa ved dette Forslag. Man har villet værgø Lodsjerne imod, at de, naar Lodsningen var endt, og Skibet har kastet Anker, skulle være nødt til, efter Skibsførerens Bekvemmelighed, medens han ordner sine Forhold ombord og klæder sig paa, at vente paa, at de leilighedsvis kunne komme med ham i Land, thi det kan ofte foranledige, at Lodsjen derved kan gaa glip af det Tog eller den Leilighed, han skal fare hjem med, hvad der jo kan volde ham væsentlige Udgifter. — Under Nr. 25 er det foreslaaet, at Paragrafen skal udgaa, fordi Udvalget har fundet, at det var en ubillig og i alle Tilfælde upraktisk Bestemmelse. Naar et Skib skal have Hjælp i saadanne Tilfælde, skal det have den hurtigst, og tilvisse kan det ikke hjælpe at vente, til det er afgjort, hvem der er Skyld i, at Skibet er kommet paa Grund. — Jeg kommer nu til § 33 og de dertil stillede Ændringsforslag. Denne Paragraf har voldt ikke alene dette Udvalg, men jeg tør ogsaa sige, de tidligere Udvalg, fordi jeg selv har været Medlem af de Udvalg, der have været nedsatte angaaende Lodslovene, forskellige Hovedbrud, og det Samme

er i Virkeligheden Tilfældet med Lodscommissionen og de Andre, der have haft med dette Spørgsmaal at gjøre. Man har haft en Følelse af, at der skulde noget Andet til end Dybtgaaende, for at kunne bestemme en nogenlunde retfærdig Lods-tart, og Regjeringen har jo ogsaa haft en Fornemmelse af, at, tog man Drægtigheden med op i de gjenmeegaende Enkeltheder, og der dernæst blev Tale om den bestuvede Drægtighed, om ballastede Skibe og den større eller mindre Bestuving, vilde der opstaa en saadan Forvirring i de Faktorer, der skulde bestemme Dybtgaaendet, at man maatte frygte for en for vanskelig Beregning for hver enkelt Lodsning ombord, navnlig ligeoverfor fremmede Stibsførere, som ikke forstaa disse Beregninger, der let vilde kunne forvolde dem Ulemper. Flertallet af Udvalget har ikke troet mod Ministerens Modstand at turde gaa videre i at foreslaa Forandringer i denne Paragraf end, hvad der her er foreslaaet under Nr. 26, som forresten hele Udvalget er enigt om, og som gaar ud paa, at Betalingen kan fastsættes højere for Godmaal, der nærmer sig det paagældende Farvands største Dybde, og at der i det sidste Punktum i 2det Stykke indstyttes „efter forudgaaet Forhandling med Lodsferiet“, idet Ministerens Bemyndigelse skal anvendes saaledes som den er nævnt, til efter Farvandets og de stedlige Forholds Bestaffenhed at afvige fra de ovenfor i Stykket nævnte Regler eller til at give Modifikationer for Skibe, der ere i regelmæssig Fart. Bestemmelsen er forsaavidt overflødig, da der i saa Henseende henvises til den nye § 60; men det skader jo ikke, at Bestemmelsen gjentas paa dette Sted. Vi have ikke troet at kunne gaa videre, og jeg skal for mit Bedkommende føie til, medmindre man efter nærmere Overveelse tror at kunne gaa videre, uden at det er til Skade for Sagens Forhandling og Udsigten til at føre den videre. Flertallet holder imidlertid for, og jeg tror, at Ministeren deler denne Betragtning, at der i det sidste Punktum af 2det Stykke skal findes en Bemyndigelse for Ministeren til, naar de lokale Forhold eller Farvandets Bestaffenhed maatte tale derfor, da at tage større Hensyn til Drægtigheden, end der er nævnt i de ovenstaaende Regler, idet det udtrykkelig er nævnt, at Ministeren skal være bemyndiget til at afvige fra disse Bestemmelser. Skulde der være Farvande, hvor Ministeren maa erkjende, at Forholdene ere særegne baade med Hensyn til de Skibe, der befare dem, og med Hensyn til Lodsningen overhovedet, saa at der bør tages